

KUNSTENAARS GAAN INTIEM OP HET KUNSTENFESTIVALDESARTS

TAFELTONEEL EN HUISKAMERKUNST

Klein is fijn op het Kunstenfestivaldesarts. Theatermaker Benjamin Verdonck bouwt met colablikjes en een tafel een kijkdoos vol verbeelding, performancekunstenaar Sarah Vanhee laat Brusselaars over kunst vertellen in de beslotenheid van hun woonkamer.

Sarah Vanhee laat je binnengluren bij kunstminnende Brusselaars. © Bea Borgers

Tafeltoneel met blik en bal van speelvogel Benjamin Verdonck © Kurt Van Der Elst

Op schattenjacht bij de burens

PERFORMANCE

Untitled (Brussels)

Nog te zien tot en met 11/5 op locatie rond WIELS

'Ik zou liever jou interviewen over wat je van *Untitled* vond,' grapt Sarah Vanhee. Na Leuven, Frankfurt en Gent presenteert ze haar huiskamerconcept in de opkomende woonwijk rond het WIELS-museum in Vorst.

Hoe anders luisteren en spreken is een rode draad in haar sociale performances. Met haar *Lecture For Every One* hackte ze vergaderingen van uiteenlopende verenigingen (van het leger tot een Marokkaanse vrouwenraad). In *Untitled* geeft ze het spreekrecht door aan de Brusselse buurtbewoners, die in intieme setting vertellen over hun liefde voor kunst. 'Vandaag kan je niet meer zeggen dat iets kunst is door er gewoon naar te kijken, het is de theorie die een kunstwerk geloofwaardig maakt,' schetst Vanhee. 'Ik wilde de parallel trekken met hoe mensen thuis over kunst spreken. Je levenswandel bepaalt hoe je naar kunst kijkt, wat je in huis neemt en hoe je erover praat. In *Untitled* staat de kunst niet los van die persoonlijke verhalen.'

Kunst als hobby voor een linkse elite? *Untitled* bewijst hoe relatief het onderscheid tussen kunst met grote en kleine *k* is. 'Hoewel de diversiteit van de bevolking in Vorst zeer groot is, heeft

iedereen iets met WIELS. De ene bezoekt er vaak een tentoonstelling, de andere vindt de gentrificatie van de buurt niet voldoende geslaagd, maar deze plek leeft bij de mensen.'

In duo bezoek je elke avond twee huizen. Meer dan een stadsplannetje krijg je niet, de gesprekken ontstaan vanzelf. André, een frisse dertiger, gidst ons langs een waterverfschilderij à la Vasarely, een potloodtekening (een erfenis van zijn grootouders) en een mysterieus naaktafereel dat hij bij het zwerfvuil vond. Het lijkt misschien een willekeurig allegaartje, maar het is het resultaat van een uitgesproken visie op kunst, ook al houdt hij zich ver van grote concepten. Het is net dat genormeerde spreken over kunst door experts en instituties dat *Untitled* wil opentrekken.

Het piepkleine appartementje van Fanny en Fouad lijkt wel een snuistermuseum. Fouads verzameling antieke gebruiksvoorwerpen ligt er broederlijk naast een olieverfschilderijtje en een foto van een kokende Fouad zoals Fanny er dagelijks eentje maakt. *L'art de vivre*, dat is het motto van dit smoorverliefde Frans-Marokkaanse koppel. Bij hen wordt ook de liefde een kunst.

CHARLOTTE DE SOMVIELE

De eenvoud van verwondering

THEATER

Notallhowanderarelost ★★★★★

Tot 17 mei in de Brusselse KVS en op het Kunstenfestivaldesarts van 4 tot 14 juni in Antwerpen.

Misschien zijn we het in de kunsten wel wat te groot gaan zien. De budgetten achter Europese coproducties. De uitleg bij het kruisen van kippen. Verdikkende seizoenbrochures, uitpuilende zomerfestivals. Een doodskop vol diamanten, en zijn prijskaartje. Gaat het nog wel om de kern?

Benjamin Verdonck bouwde met houten latten weer gewoon een klein theatertje. Hij haalt het doek ervan op voor vlakke driehoeken die over en weer schuiven, en ineens veranderen van kleur of van spoor. Onder vogelgeketter eindigt het allemaal bij sobere kleurvlakken die voor een lichtbron traag op- en neer glijden.

Klinkt *Notallhowanderarelost* een beetje als *Tik Tak?* Het is nog eenvoudiger. Verdonck bedient dit geometrische ballet zelf met touwtjes, zoals ooit in *Wewillivestorm*. Minstens zo ontwapenend als de animatie is de animator zelf. Op de tippen van zijn tenen, een en al stille aanmoediging voor zijn objecten, geeft hij als een danser spanning aan een houten driehoek die ineens ook zelf op zijn top kantelt of een pirouette maakt.

In tijden van hypertechnologie herin-

nert *Notallhowanderarelost* aan de basics van energie: actie geeft reactie, als transmissie van fysieke beweging. Niets in de mouwen, alles in de handen. En precies die aardse situatie helpt Verdonck om ook weer op de kern van kunst te wijzen: simpele verwondering wekken om wat de natuurwetten te boven gaat. Op niet meer dan twee colablikjes overwint een stoel de plumpe almacht van de zwaartekracht. Wat niet kan, kan toch. De kortste definitie van kunst. De rest is uiteraard verbeelding: zien wat niet direct te zien is. Zo valt van *Notallhowanderarelost* een verhaal maken over het wankele geloof in een utopie. Over onze zeilrace tegen de tijd. Over de nood om voorwerpen weer te begrijpen als dingen met een ziel. Maar dan gaan we het allicht weer wat te groot zien.

In de eerste plaats geeft Verdonck als een speelvogel vorm aan zijn droom om een tafeltoneel te creëren, knutlend met de elementaire functies van kunst: kleur, klank, ritme, geometrie, perspectief. Een klein beetje tekst is er ook. Als boventiteling komt hij naar beneden rollen. 'Wahrheit = konkret', bijvoorbeeld. Het had van deze uiterst precieze voorstelling de titel kunnen zijn.

WOUTER HILLAERT